

SEME-ALABA BAKAR IZATETIK AHIZPA BIKIAK AURKITZERA

Denbora-pasa geunden

Denbora-pasa geunden Mainahj-en kontzertua hasi arte aurreko tabernan. Mokadu batzuk grinaz jaten ari ginen, aurreko eguneko festaren ajeagatik. Bero handia egiten zuen eta Frantziako Tourra zegoen telebistan han ikusi nuenean, eta nire begiek *Zoom In* egin zuten irudian. Gero eta hurbilago. Pantailako xehetasun oso zehatz baterantz hurbilduz, pixelera iritsi arte. *Ya no quiero esconderme*. Hori jartzen zuen. *Ya no quiero esconderme*.

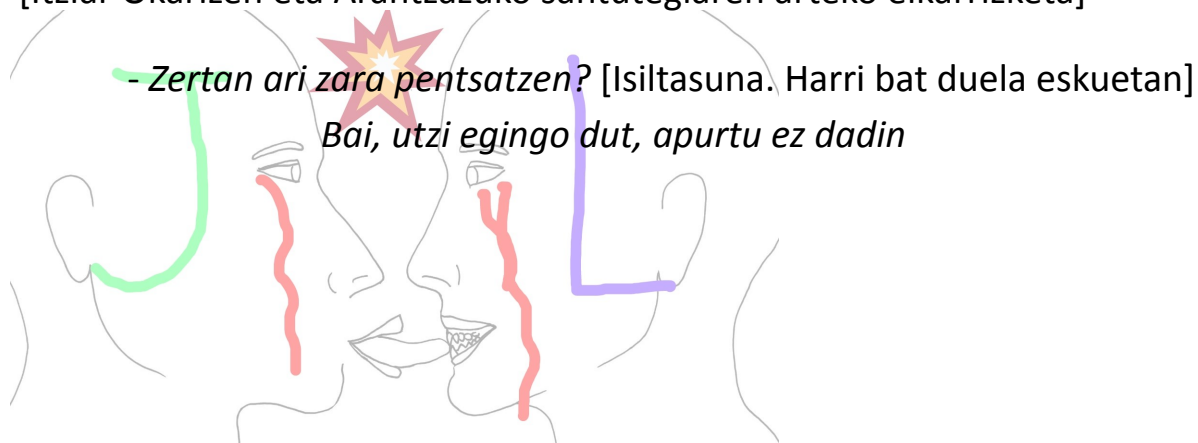
Igande horretan erabateko familia ugaria izan ginen; ezezagunen arteko harremana. Artistek gonbidatu guztiak batu zituzten ekitaldira. Eserita, korrotan elkartzen ari ginen tribu desberdinetakoak bagina bezala, eguzkipean (eguzkiak guztiok argitu gintuen iragarki bateko udako egun bat balitz bezala). Gazte bat (Irantzu dirudi), Chupachups bat xurgatuz ezpainen artean, kamerari begira, hutsune keinu batez, eta irudiaren ertzean katu beltz bat ere ondoan duela. Katua ere kamerari begira dago. Irudi hori geneukan guztiok iltzatuta. Esaten ari nintzen bezala, guztiok geunden eserita eta korrotan jarri ginen tribuetan bezala.

Julenek ahizpa bikien bi bikote deitu zituen erakusketa honetarako. Bi zenbaki magikoa izan zitekeen. Binaka, batak besteari aurre egiten dion pareta batek bezala, elkarri begiratzen diote eta beti bi gorputz daude presente. Bi musika, bi. Gorputzak beste gorputz bati egin behar dio aurre, oldarrez zatitutako besarkada, *A body is never just a body* (Julen Garcia, 2018). Irudiak bizitza daukanean, apurtuta daudenak bakarrik sar daitezke bertan; izan ere, gertatu zenari buruz hitz egiteko berandu izan arren, saiatuko naiz kontatzen dizudana ahaztu ez dezazun. Guri azalean tatuaje bat egin zitzaigun eta *Winona Forever* dio.

Familiarra eta urrutikoa

Aretoan paretak aurrez aurre zeuden, txanpon beraren bi aldeak balira bezala. Elkarri bizkar emanda, ezinbestean elkarri begira daude. Irudiak nonahi, ispilu handi batean ere erreplikatzeko dira, errealitatea iritsezina, familiarra eta urrutikoa den aretoan; eta han agertzen da, argi uzteko bertan dagoela. Zu zeu ere, eremuko zoruan irristatuz, islari begira zaudela, ispiluaren beste aldean bizi zara, zauden lekutik gertatzen den guztiarekin batera. *Selfie* bat atera zenezake, igogailuan ispilura begira egingo zenukeen bezala; eta beste aldean dagoen beste zu hori izango litzateke zuri begira dagoena. Isla horretan konturatzen zara pertsona gehiago daudela zure irudiaren atzean, eta konturatu berri zara eremuak balkoi bat duela; eta ispiluak erakusten dizun iruditik bertarantz ateratzen saiatzen zara, baina ezinezkoa da hori egitea. Ez dakizu zure islara gehiago hurbildu edo bertatik urrundu balkoi horretara iristeko. Balkoira irtenda, konturatzen zara berez terraza handi bat dela, bertatik paisaia xarmagarria behatzeko; eta justu erdian harrapatuta geratzen zara, paisaia horren eta ispiluaren atzean dagoen beste horren artean harrapatuta. Harrapatuta justu bi irudiren erdian: bata, lantza bat balitz bezala, zure bularrean sartzen da; bestea, zure bizkarra zeharkatuz ateratzen da. Esekita, maitemina bailitzan.

[Itziar Okarizen eta Arantzazuko santutegiaren arteko elkarrizketa]

Ez dago irudia eraikiko duen gezurrik eta gogorra da hori ikustea

Bikiak eremuak konkistatzen, axolagabetasunez edo ez jakiteagatik. Hemen lotsarik gabe daude, esperentziaz betetzen dira (tira, ez zuten behar); behin egin bazuten, dagoeneko bazekiten egiten, nahiz eta *antes solía tener veinte años, pero ahora todo lo contrario* (Feria, *Todo lo contrario*, 2005). Badago joera bat bizitzan aurrera egiteko (batez ere begira ari denaren begiradari). Ez dira agertzen bakarrik beraiei begiratzeko; aitzitik, zuri begiratzeko ere badaude hemen. Eta hala irudian sartzen zara; enkoadratzean sartutako irudia.

Helena Hauff DJ produktorea bere musikaren bidez iristen da bere beste bikoiztasunera. Ahizpa bikiaren bila ari den izaki hori da bera. Zure ahizpa bikiak bila dezazula nahi du (Gemini). Izotzeko bobeda baten erdigunean itxaron diezazuke (Llúciak bezala), edo sutan dagoen baso batean (Mainahj-ek bezala). Bere eskua luzatuko du zuganantz, eta erabakiko duzu zure gorputzerantz ekarriko duzun ala bereganantz arrastaka eraman zaitzan utziko duzun. Eta hori bidezko egia batetik soilik uler daiteke, behin elkar ezagutu dutenean; halako antzekotasun bat aurkituko dute elkarren artean, non denontzat elkarrekiko kidetza izpiritualaren adierazpen bihurtuko den. Horrelaxe, Ashley eta Mari-Kate Olsenek, Patti eta Robertek bezala (Elbis Rever).

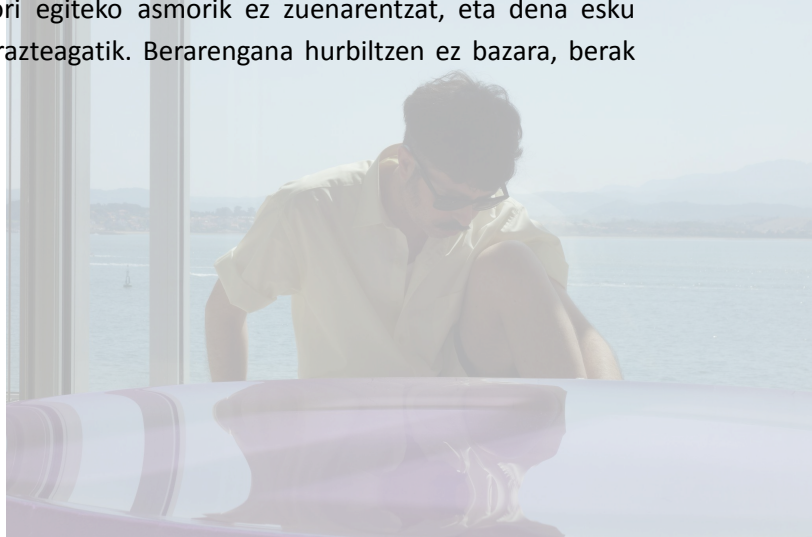
Elbis Rever garrantzitsua da, *Concierto Para Parque*-n (ÉL ÉL ÉL, Harriak, 2017) eta kamiseta bat gorputzera eramatearen keinua, gorputzean, bularraldean. Kateorratekin eutsi zituzten beren sorbaldetan, eta gorputzera gerriko batez ekarri, kamiseta elkarri begiratzen diotenean bezala besarkatuz. Izan ere, gorputz propio batetik kendutako jantzi batek errealitateari ukatu egiten dio bere arima; banpiro batek bezala, bere gorputza ezin baita ispiluan edo kameran islatu. Abestu eta dantza egin zuten elkar xurgatuz, begietara begiratzuz bata bestearena izateko, esekitako emozioa eutsiz, kamisetak eutsiz eta beren buruak eutsiz izaki bakarra balira bezala. *Ahizpa bikiak*.

Mainahj-ek, ezkutatuta, bere sua erakusten du, bere beste ahizpa eta horrek dakarkion esfortzua bere aurpegian ezkutatuta. Adidas zapatila horiekin muturreko mugimendura irits daiteke, nerabe bat balitz bezala bere logelan abestirik gustukoena dantzatzan. Ez dakizu zuri begira ari den (baietz uste duzu); eta ez dakizu zu zeu zaren buru-beroki arrosa argi horren azpian dagoena. Zu zeu izan zintezke. Zergatik ez? Eta uneren batean egitera ausartzeko ideiarekin amets egitea. Harrapatzen duen soinuak *eskerrik asko!* sineskor eta lirain bat ezkutatzen du abesti bakoitzaren amaieran. Esan liteke bakoitza desberdin ere entzuten zela. Nor dago hor? Guztia da. Ez da den guztia. Dena da. Biak gorputz berean harrapatuta. Bi ahizpek gorputz berean egiten dute dar-dar, aurpegi baten isla uretan bezala. Ispiluko errealitatearen eta leihoaren atzeko paisaia izugarriaren artean harrapatuta dauden erakusketa-aretoko irudiei gertatzen zaien bezala. Adibidez, gauza bera gertatzen da kontzertu batean, ezta? Norabidea eszenatokirantz dela uste duzunean, berez, ekitaldiaren erdian harrapatuta geratzen zara, ilaran sarrerarik gabe zain geratu zirenen eta gorputz osoaren energia kanporantz proiektatzen duen artistaren artean.

Bera da bere irudia, Irantzu bere irudian

Leire da, seguruenik, une hauen, egun horren, pertsonen, irudien argazki gehien dituen. *Esku Itsaskor* bat balitz bezala, konturatu gabe bere irudira eramaten zaitu. Irantzu eta Leireren gorputzak ageri ziren postalak inprimatu ziren; zoruko izkina batean zabaldu ziren. Bat jasotzera makurtzeak soilik esfortzua eskatzen zuen hori egiteko asmorik ez zuenarentzat, eta dena esku batean gorputz bati eusteagatik edo makurrarazteagatik. Berarengana hurbiltzen ez bazara, berak lortuko du zu hurbiltzea.

Erakusketako kontzertuak egin ziren arkupearen inguruan itsatsi ziren argazkiek eta kartelek oparitarako paper gisa biltzen gintuzten. Eta han, horman zeuden bi irudi bertikal handi horiek bititza zuten leku hartan eta horietako batek ziklope bat lurrin baten atzetik balioa bezala bere begirada erakusten zuen leku hartan, Llúciak bere bihotzarekin zuen bakarriketa behatzen zuen, suge-sorgintzaile bat bezala, Caronteren antzera. Berak nahi izan balu, modu neurrigabeen jarraitu ahal izango geniokeen, hondartza txiki horren ertzetik itsasoaren hondoraino sartu arte, eta ispiluaren beste aldera iritsi arte itxaron,

Unea iritsi arte ez diogu ekingo! Hau guztia, egon ez bazina ere.

Argazkia denak batera